

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 104/09-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. marca 2009 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. V. V., t. č. vo väzbe, zastúpeného advokátom JUDr. A. E., N., pre namietané porušenie základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva na slobodu podľa čl. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Krajským súdom v Trenčíne pod sp. zn. I T 19/99 a Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. I Ntv 1/2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. V. V. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. februára 2009 doručená sťažnosť Ing. V. V., t. č. vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na slobodu podľa čl. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. I Ntv 1/2008. Sťažnosť bola odovzdaná orgánu väzenskej a justičnej stráže, ako aj na poštovú prepravu 10. februára 2009.

Ústavnému súdu bola následne 12. februára 2009 doručená sťažnosť sťažovateľa, ktorou namietal porušenie základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 5 ústavy a práva na slobodu podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru v konaní vedenom najvyšším súdom pod sp. zn. 1 Ntv 1/2008.

Napokon sťažovateľ ďalším podaním doručeným ústavnému súdu 2. marca 2009 označeným ako „Doplnenie ústavnej sťažnosti zo dňa 11. 2. 2009...“ okrem iného uviedol, že sťažnosť z 11. februára 2009 rozširuje v tom zmysle, že k porušeniu označených práv došlo aj v konaní vedenom Krajským súdom v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 1 T 19/99.

Uznesením ústavného súdu č. k. II. ÚS 101/09-20 z 3. marca 2009 bolo konanie o oboch sťažnostiach spojené na spoločné konanie.

Zo sťažností a doplnení, ako aj z priložených listinných dôkazov vyplýva, že sťažovateľ bol právoplatnými rozsudkami krajského súdu sp. zn. 1 T 19/99 z 5. februára 2003 a najvyššieho súdu sp. zn. 4 To 41/2003 z 15. júna 2005 uznaný vinným z pokusu trestného činu vraždy, pokračujúceho trestného činu podvodu, ako aj trestného činu krivého obvinenia, za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní jedenásť rokov so zaradením do III. nápravno-výchovnej skupiny. K právoplatnému odsúdeniu sťažovateľa došlo v rámci súdneho konania proti ušlému.

Na základe medzinárodného zatykača vydaného krajským súdom bol sťažovateľ 1. júna 2006 zadržaný políciou v Českej republike a vzatý do predbežnej väzby. Krajský súd v Brne uznesením sp. zn. 1 Nt 218/2006 z 24. septembra 2007 v spojení s uznesením Vrchného súdu v Olomouci sp. zn. 2 To 125/2007 zo 14. februára 2008 rozhodol o vydaní sťažovateľa na výkon trestu odňatia slobody na Slovensko s podmienkou, že mu bude poskytnutá možnosť požiadať o obnovu konania s umožnením osobnej účasti na súdnom konaní (vzhľadom na to, že bol odsúdený v konaní proti ušlému).

Dňa 5. marca 2008 bol sťažovateľ vydaný z Českej republiky na výkon právoplatne uloženého trestu odňatia slobody do Slovenskej republiky.

Uznesením krajského súdu sp. zn. 1 T 19/99 z 12. mája 2008 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tost 7/2008 z 11. júna 2008 postupom podľa § 495 ods. 4 písm. b) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov, ktorý nadobudol účinnosť 1. januára 2006 (ďalej len „nový Trestný poriadok“), bol právoplatný odsudzujúci rozsudok krajského súdu sp. zn. 1 T 19/99 z 5. februára 2003 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 4 To 41/2003 z 15. júna 2005 zrušený v celom rozsahu a podľa toho istého ustanovenia, ako aj § 72 ods. 2 a § 71 ods. 2 písm. a) nového Trestného poriadku bol sťažovateľ vzatý do výkonu väzby s tým, že väzba začne dňom jeho prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody.

Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Ntv 1/2008 z 11. augusta 2008 bola väzba sťažovateľa predĺžená do 15. decembra 2008, a to postupom podľa § 71a ods. 1 a 2 a § 71 ods. 2 zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (Trestný poriadok) v znení neskorších predpisov účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „starý Trestný poriadok“). Najvyšší súd po konštatovaní skutočnosti, že sťažovateľ bol vzatý do väzby postupom podľa § 495 ods. 4 písm. b), § 72 ods. 2 a § 71 ods. 2 písm. a) nového Trestného poriadku, uviedol, že podľa § 71a ods. 1 a 2 starého Trestného poriadku, ktorý je obsahovo totožný s ustanovením § 71 ods. 2 písm. a) nového Trestného poriadku, väzba v prípravnom konaní a v konaní pred súdom môže trvať najviac tri mesiace. Ak vo veci už vykonaná väzba spolu s väzbou podľa tohto ustanovenia presiahne lehoty uvedené v § 71 ods. 1 alebo 2 a pre obťažnosť veci alebo z iných závažných dôvodov nebolo možné trestné stíhanie v tejto lehote skončiť a prepustením obvineného na slobodu hrozí, že bude zmarené alebo podstatne sťažené dosiahnutie účelu trestného konania, postupuje sa podľa ustanovení § 71 ods. 1 až 9 starého Trestného poriadku.

Predseda senátu krajského súdu 28. novembra 2008 podal v zmysle § 71a ods. 3 starého Trestného poriadku najvyššiemu súdu návrh na opätovné predĺženie lehoty trvania väzby sťažovateľa, a to do 31. marca 2009.

Sťažovateľ v písomnom vyjadrení k tomuto návrhu vyjadril názor, že trestné konania vedené proti nemu by sa mali riadiť novým Trestným poriadkom, a nie starým Trestným poriadkom. Preto aj podmienky jeho väzby by sa mali posudzovať podľa nového Trestného

poriadku. Lehota väzby uplynula už 12. novembra 2008 a túto nie je možné ďalej predĺžiť. Rozhodovanie súdov podľa už neplatného starého Trestného poriadku je podľa názoru sťažovateľa nezákonné a v rozpore s ústavou a dohovorom.

Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Ntv 1/2008 z 11. decembra 2008 bola väzba sťažovateľa predĺžená do 31. marca 2009, a to podľa § 71a ods. 1 a 2, ako aj § 71 ods. 2 starého Trestného poriadku. Najvyšší súd vychádzal z viacerých skutočností. Predovšetkým konštatoval, že sťažovateľ bol vo väzbe v štádiu prípravného konania od 16. januára 1993 do 25. júna 1993 a neskôr opakovane od 16. marca 1995 do 7. októbra 1996. Ďalej zistil, že vo fáze súdneho konania bol vzatý do väzby v súvislosti so zrušením právoplatných odsudzujúcich rozsudkov uznesením krajského súdu sp. zn. 1 T 19/99 z 12. mája 2008. Väzba bola predĺžená uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Ntv 1/2008 z 11. augusta 2008 do 15. decembra 2008. Podľa názoru najvyššieho súdu dôvody útekovej väzby trvajú, lebo vzhľadom na vyhýbanie sa trestnému stíhaniu pobytom v zahraničí v minulosti i v súčasnosti je daná hrozba takéhoto počínania zo strany sťažovateľa. Prepustením sťažovateľa na slobodu by došlo aj k podstatnému sťaženiu dosiahnutia účelu trestného stíhania, ktorým je čo najrýchlejšie a zákonu zodpovedajúce prejednanie trestnej veci. Trestná vec sa nachádza v štádiu, keď bude treba vykonať hlavné pojednávanie, a vzhľadom na obťažnosť veci (vrátane rozsahu spisového materiálu) toto nebude reálne možné do 15. decembra 2008. V súvislosti s námietkou sťažovateľa založenou na tvrdení, že súdy rozhodujú o jeho väzbe podľa už neplatného starého Trestného poriadku, treba uviesť, že aplikácia tohto procesného predpisu je v danom prípade v súlade s prechodnými ustanoveniami § 564 ods. 4 a 5 nového Trestného poriadku, ako aj stanoviskom trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu sp. zn. Tpj 14/06, podľa ktorého súdna väzba po 1. januári 2006 nesmie presiahnuť dva roky. Toto stanovisko reflektuje nové pravidlo zakotvené v ustanovení § 76 ods. 6 písm. c) nového Trestného poriadku, podľa ktorého celková doba trvania väzby u osôb trestne stíhaných pre obzvlášť závažný zločin nesmie presiahnuť štyridsaťosem mesiacov, pričom z tejto lehoty pripadá jedna polovica na prípravné konanie a jedna polovica na konanie pred súdom (§ 76 ods. 7 nového Trestného poriadku).

Podľa názoru sťažovateľa uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu označených článkov ústavy a dohovoru. Väzba sťažovateľa bola tak uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Ntv 1/2008 z 11. augusta 2008, ako aj uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Ntv 1/2008 z 11. decembra 2008 predĺžená podľa § 71a, § 71 a § 67 ods. 3 starého Trestného poriadku, hoci sťažovateľ bol vzatý do väzby po vydaní z Českej republiky v zmysle nového Trestného poriadku. Lehota väzby v súdnom konaní trvá šesť mesiacov, ako to vyplýva z § 78 nového Trestného poriadku, a nedá sa predĺžiť, ani keď celková doba súdnej väzby nedosiahne čas ustanovený v § 76 ods. 6 nového Trestného poriadku. Preto sťažovateľ mal byť prepustený z väzby ešte 12. novembra 2008, teda po uplynutí maximálne prípustných šiestich mesiacov. Príslušnosť na „obnovené“ konanie nastala u sťažovateľa podľa § 495 ods. 5 nového Trestného poriadku, a nie podľa § 564 ods. 4 a 5 nového Trestného poriadku. V žiadnom prípade preto nemožno vo veci aplikovať starý Trestný poriadok ako neplatný právny predpis a už vôbec nie oba Trestné poriadky promiscue. Názor najvyššieho súdu, ktorý z ustanovenia § 564 ods. 4 a 5 nového Trestného poriadku vyvodzuje potrebu aplikovať na väzbu sťažovateľa starý Trestný poriadok s poukazom na to, že obžaloba vo veci sťažovateľa bola podaná v roku 1998, resp. v roku 1999, je nesprávny, lebo starý Trestný poriadok je už neplatný, a tiež preto, že sťažovateľ bol vzatý do väzby podľa nového Trestného poriadku.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 dohovoru v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 1 T 19/99 a najvyšším súdom pod sp. zn. 1 Ntv 1/2008 s tým, aby bolo uznesenie najvyššieho súdu z 11. decembra 2008 zrušené a krajskému súdu prikázané ihneď prepustiť sťažovateľa na slobodu. Požaduje tiež náhradu trov právneho zastúpenia advokátom v sume 463,39 eur s daňou z pridanej hodnoty.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

Námietky sťažovateľa možno zhrnúť do dvoch častí. Jednak tvrdí, že uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Ntv 1/2008 z 11. decembra 2008 (a už aj predtým uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Ntv 1/2008 z 11. augusta 2008) bola jeho väzba predĺžená nesprávne podľa príslušných ustanovení už neplatného a neúčinného starého Trestného poriadku, a to na čas prevyšujúci šesť mesiacov (a), ale tiež to, že lehota väzby v súdnom

konaní trvá šesť mesiacov, ako to vyplýva z § 78 nového Trestného poriadku, a nedá sa predĺžiť, ani keď celková doba súdnej väzby nedosiahne čas ustanovený v § 76 ods. 6 nového Trestného poriadku (b).

K námietke uvedenej v bode a)

Podľa § 495 ods. 4 písm. b) nového Trestného poriadku ak dožiadaný štát vydá na výkon trestu odňatia slobody osobu, ktorej bol trest uložený právoplatným rozsudkom, s výhradou voči konaniu, ktoré vydaniu rozsudku predchádzalo, súd na verejnom zasadnutí vydanú osobu vypočuje a ak vydaná osoba s výkonom nesúhlasí, súd v potrebnom rozsahu rozsudok zruší a súčasne rozhodne o väzbe. Ak treba doplniť skutkové zistenia, môže vec vrátiť prokurátorovi na došetrenie, v ostatných prípadoch pokračuje súd po právoplatnosti rozhodnutia v konaní na podklade pôvodnej obžaloby.

Podľa § 564 ods. 3, 4 a 5 nového Trestného poriadku vo veciach, v ktorých bola podaná obžaloba na okresný súd pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, vykoná konanie okresný súd podľa doterajších predpisov. Konanie o riadnom opravnom prostriedku proti takému rozhodnutiu vykoná krajský súd podľa doterajších predpisov. Rovnako sa postupuje, ak vec postúpil okresnému súdu na vykonanie konania nepríslušný súd. Vo veciach, v ktorých bola podaná obžaloba na krajský súd na vykonanie konania v prvom stupni pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, vykoná konanie v prvom stupni príslušný krajský súd podľa doterajších predpisov. Konanie o riadnom opravnom prostriedku proti takému rozhodnutiu vykoná najvyšší súd podľa doterajších predpisov. Rovnako sa postupuje, ak vec postúpil krajskému súdu na vykonanie konania v prvom stupni nepríslušný súd. Konaním podľa odsekov 3 a 4 sa rozumie aj konanie o dôvodoch a lehotách väzby podľa doterajších predpisov vrátane konania o návrhu na predĺženie lehoty väzby najvyšším súdom.

Z citovaných prechodných ustanovení nového Trestného poriadku možno vyvodit', že v takom osobitnom prípade, akým je trestná vec sťažovateľa, možno príslušné ustanovenia nového Trestného poriadku týkajúce sa rozhodovania o väzbe vykladať dvojako. Sťažovateľ bol vzatý do väzby potom, čo po jeho vydaní z Českej republiky postupom podľa § 495

ods. 4 nového Trestného poriadku došlo k zrušeniu právoplatného odsudzujúceho rozsudku vydaného v konaní proti ušlému. Všeobecné súdy pritom postupovali priamo podľa tohto ustanovenia, ktoré v prvej vete výslovne uvádza, že v súvislosti so zrušením právoplatného rozsudku rozhodne súd súčasne o väzbe. Pri tomto rozhodovaní o väzbe aplikovali všeobecné súdy príslušné ustanovenia nového Trestného poriadku. Pri neskorších rozhodovaniach o predĺžení väzby však už najvyšší súd vychádzal z prechodného ustanovenia § 564 ods. 5 nového Trestného poriadku, z ktorého vyplýva, že rozhodovanie o väzbe vo veciach, v ktorých obžaloba bola podaná pred 1. januárom 2006 (teda pred účinnosťou nového Trestného poriadku), sa aj po 1. januári 2006 riadi príslušnými ustanoveniami starého Trestného poriadku.

Z uvedeného je zrejmé, že rozhodovacia prax najvyššieho súdu nie je v danej otázke jednotná a ustálená. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že zjednocovanie rozhodovacej praxe všeobecných súdov nie je jeho úlohou. Pokiaľ oba možné výklady sú ústavne konformné, niet dôvodu na to, aby ústavný súd do veci zasiahol. Keďže ani jeden z možných výkladov sa nejaví ako arbitrárny, resp. zjavne neodôvodnený a v konečnom dôsledku protiústavný, treba túto sťažostnú námietku považovať za zjavne neopodstatnenú (mutatis mutandis I. ÚS 199/07, I. ÚS 18/08, II. ÚS 273/08).

Nemožno prisvedčiť právnomu názoru sťažovateľa, podľa ktorého starý Trestný poriadok ako už neplatný a neúčinný právny predpis nemôžu všeobecné súdy v súčasnosti vôbec aplikovať. Je vecou intertemporálnych ustanovení nového Trestného poriadku riešiť procesnoprávne postupy v takých trestných veciach, ktoré začali pred účinnosťou nového Trestného poriadku. V rámci týchto ustanovení je možné pripustiť aplikáciu starého Trestného poriadku aj potom, čo už stratil platnosť a účinnosť.

K námietke uvedenej v bode b)

Podľa § 78 ods. 1 a 2 nového Trestného poriadku v znení účinnom do 31. januára 2009 väzba podľa § 71 ods. 2 v prípravnom konaní alebo v konaní pred súdom môže trvať najviac šesť mesiacov. Ak vo veci už vykonaná väzba spolu s väzbou podľa odseku 1 presiahne v prípravnom konaní lehoty uvedené v § 76 ods. 7 a pre obťažnosť veci alebo

z iných závažných dôvodov nebolo možné trestné stíhanie v lehote podľa odseku 1 skončiť a prepustením obvineného na slobodu hrozí, že bude zmarené alebo podstatne sťažené dosiahnutie účelu trestného konania, postupuje sa podľa ustanovení § 76 ods. 2 až 6 a ods. 8 až 10. Celková doba trvania väzby však nesmie presiahnuť lehoty uvedené v § 76 ods. 6.

Podľa § 71a ods. 1 a 2 starého Trestného poriadku väzba podľa § 67 ods. 3 v prípravnom konaní a v konaní pred súdom môže trvať najviac tri mesiace. Ak vo veci už vykonaná väzba spolu s väzbou podľa tohto ustanovenia presiahne lehoty uvedené v § 71 ods. 1 alebo 2 a pre obťažnosť veci alebo z iných závažných dôvodov nebolo možné trestné stíhanie v tejto lehote skončiť a prepustením obvineného na slobodu hrozí, že bude zmarené alebo podstatne sťažené dosiahnutie účelu trestného konania, postupuje sa podľa ustanovení § 71 ods. 1 až 9. Celková doba trvania väzby však nesmie presiahnuť tri roky a pri obzvlášť závažných trestných činoch päť rokov.

Z porovnania citovaných ustanovení nového a starého Trestného poriadku vyplýva, že pri opakovanom vzatí do väzby, ku ktorému dôjde v štádiu súdneho konania (po podaní obžaloby), môže ďalšia väzba podľa nového Trestného poriadku trvať najviac šesť mesiacov a nedá sa predĺžiť (na rozdiel od opakovaného vzatia do väzby v štádiu prípravného konania, keď väzbu možno predĺžiť aj nad šesť mesiacov). Naproti tomu pri opakovanom vzatí do väzby podľa starého Trestného poriadku možno túto v prípade potreby predĺžiť bez ohľadu na to, či k opakovanému vzatiu do väzby došlo v štádiu súdneho konania (po podaní obžaloby) alebo v štádiu prípravného konania. Znamená to, že z pohľadu sťažovateľa sa javí zásadný rozdiel v tom, či sa na rozhodovanie o väzbe v jeho prípade aplikuje nový Trestný poriadok alebo starý Trestný poriadok.

K tvrdenému zásadnému pochybeniu došlo z pohľadu sťažovateľa uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Ntv 1/2008 z 11. augusta 2008, keď najvyšší súd v rozpore s právnym názorom vysloveným pri vzatí sťažovateľa do väzby posúdil väzbu sťažovateľa nie podľa nového Trestného poriadku, ale podľa starého Trestného poriadku s poukazom na prechodné ustanovenie § 564 ods. 5 nového Trestného poriadku. Preto došlo aj k tomu, že väzbu sťažovateľa neohraničil dňom 12. novembra 2008, teda momentom uplynutia šesťmesačnej lehoty vyplývajúcej z ustanovenia § 78 ods. 1 nového Trestného poriadku

v znení účinnom do 31. januára 2009. Naopak, väzbu vtedy predĺžil až do 15. decembra 2008. Toto stanovisko najvyššieho súdu bolo v súlade so starým Trestným poriadkom a v rozpore s novým Trestným poriadkom.

S poukazom na skutočnosť, že sťažovateľ nenapadol na ústavnom súde uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Ntv 1/2008 z 11. augusta 2008, v dôsledku čoho nedošlo ani k zrušeniu tohto právoplatného uznesenia, nemožno už teraz, teda v rámci neskoršieho skúmania dôvodnosti väzby na uvedené skutočnosti prihliadnuť. Chýba totiž bezprostredná príčinná súvislosť medzi namietanou skutočnosťou a označenými článkami ústavy a dohovoru (*mutatis mutandis* II. ÚS 81/09).

Ústavný súd napokon poznamenáva, že vo vzťahu ku konaniu vedenému krajským súdom pod sp. zn. 1 T 19/99 prichádza do úvahy aj záver o nedostatku právomoci ústavného súdu rozhodnúť o tejto časti sťažnosti.

Ako to vyplýva z už citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda iba vtedy, ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. V danom prípade bola proti uzneseniu krajského súdu prípustná sťažnosť ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa mal krajský súd v opravnom konaní. Tým je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. marca 2009